

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobkyně: **T. N. N.**, narozená dne X,
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky,
bytem X,
zastoupena Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

za účasti osob zúčastněných na řízení:

1. **P. D. T.**, narozený dne X,
2. **nezl. P. D. V.**, narozený dne X,
3. **nezl. P. B. T.**, narozená dne X,
4. **nezl. P. B. A.**, narozená dne X,
všichni bytem X,
všichni zastoupeni JUDr. Viet Anh Nguyen, advokátem,
sídlem Myslíkova 284/32, 120 00 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2023, č. j. MV-114094-4/SO-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 2. 8. 2023, č. j. MV-114094-4/SO-2023, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 10 800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoby zúčastněné na řízení č. 1, 2, 3 a 4 **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2023, č. j. MV-114094-4/SO-2023, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 9. 5. 2023, č. j. OAM-306-32/ZR-2015, jímž byla podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobkyni zrušena platnost povolení k trvalému pobytu na území České republiky a podle § 77 odst. 3 téhož zákona jí byla stanovena lhůta k vycestování z území třicet dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné a vzhledem k okolnostem případu rovněž nepřiměřené, nepřezkoumatelné a neúčelně formalistické. Připomněla, že na území České republiky pobývá již od 16. 10. 2003, povolení k trvalému pobytu obdržela dne 27. 4. 2005, v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu jí bylo šestnáct let, jako nezletilá byla zastoupena zákonným zástupcem, nehovořila česky a nebyla plně odpovědná za jednání osob, které jí pobyt vyřizovaly, ani za to, jaké doklady k její žádosti dokládaly. Žalobkyně sama vůbec nevěděla, co bylo k její žádosti dokládáno, a pobytovým věcem vůbec nerozuměla. Jestliže skutečně její zástupce doložil padělaný rodný list, stalo se tak bez jejího vědomí a v době, kdy pro svůj věk nebyla za takové jednání odpovědná.
3. Žalobkyně poznamenala, že od vydání povolení k trvalému pobytu do doby podání žaloby uplynulo více než osmnáct let, žalobkyně se stala plnoletou, uzavřela manželství a porodila tři děti, její manžel i děti jsou držiteli povolení k trvalému pobytu, manžel na území podniká, a tím obstarává materiální potřeby své rodiny, děti jsou ve věku čtyř, deset a dvanáct let, tedy nepochybně potřebují péči a výchovu obou rodičů. Žalobkyně konstatovala, že je na území České republiky plně integrována a Česká republika je jejím domovem. Spolu s manželem si zde poříдили dům, kde mají svůj obchod, což podle ní dokládá, jak silné vazby na území České republiky aktuálně má. Věnuje se péči o děti a pokud jí zbude nějaký čas, tak pomáhá manželovi v obchodě. Společně s manželem rovněž splácejí hypoteční úvěr. Zdůraznila, že zrušení pobytu pro nezákonné jednání spáchané jinou osobou v době, kdy žalobkyně byla dítětem, jistě nemůže převážit nad ochranou takto intenzivních rodinných vazeb žalobkyně na území. Dodala, že ona sama se v dané době stala obětí podvodného jednání, které s ohledem na okolnosti případu, její věk, neznalost prostředí, zákonů ani jazyka nemohla sama nijak ovlivnit.
4. Z uvedeného podle žalobkyně vyplývá, že zrušení jejího pobytu je za dané situace krajně nepřiměřeným řešením a stalo se bezprecedentním zásahem do rodinného a soukromého života žalobkyně a celé její rodiny, přičemž žalobkyně v současnosti splňuje zákonem stanovené podmínky pro udělení trvalého pobytu na území po pěti letech nepřetržitého pobytu, jakož i pro udělení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

Konstatovala, že za takové situace by zrušení pobytu bylo nejen porušením jejího práva a práva její rodiny na respektování rodinného a soukromého života, ale také porušením principu hospodárnosti a neúčelným až přepjatým formalismem. Podle žalobkyně je v této souvislosti nezbytné přihlédnout i k obsahu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, neboť v případě zrušení jejího pobytového oprávnění budou zasaženy zejména její tři děti, které by byly nuceny žít na území České republiky jen se svým otcem, který je pracovně vytížený. S ohledem na charakter důvodů pro zrušení pobytu žalobkyně nelze podle ní spoléhat na případnou opětovnou legalizaci jejího dalšího pobytu na území České republiky, což by vedlo k dlouhodobému odloučení od jejích dětí. Takovéto řešení není ovšem v zájmu dítěte, který má být předním hlediskem při posuzování rozhodovaného případu.

5. Žalobkyně se domnívala, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu rovněž odporuje čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Trvala na tom, že je na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy žalobkyně a zájmy společnosti. Žalobkyně měla za to, že její situace je s ohledem na její vazby na území a délku jejího pobytu zcela zjevně výjimečná. Konstatovala, že její pobyt na území není oproti případům řešeným judikaturou, na kterou poukazoval žalovaný, spojen s hrozbou narušení veřejného pořádku, když nezákonné jednání, jehož se v minulosti dopustila, nemá charakter závažného narušení veřejného pořádku. Úvahu žalovaného o přiměřenosti zásahu do rodinného života žalobkyně shledala zcela nedostatečnou, naprosto nesprávnou a řádně neodůvodněnou. Podle žalobkyně nepostačí pouhé konstatování závažnosti protiprávního jednání, žalovaný se měl zaměřit na další kritéria přiměřenosti, jako je délka pobytu cizince na území, rozsah narušení rodinného života, historie pobytu na území, vazby na území, a s těmito kritérii se rovněž vypořádat.
6. K povinnosti správních orgánů zabývat se otázkou přiměřenosti odkázala žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29. Uvedla, že součástí práva na respektování soukromého a rodinného života garantovaného v čl. 8 Úmluvy je podle konstantní judikatury Evropského soudu pro lidská práva také nejlepší zájem dítěte. Dle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, přičemž rozhodující orgány musí rovněž vždy „nejlepší zájem dítěte“ konkretizovat a definovat. K tomuto poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2021, č. j. 3 Azs 5/2020-77. Žalobkyně zdůraznila, že v jejím případě jde o zájem tří nezletilých dětí, přičemž žalovaný ani správní orgán prvního stupně jejich nejlepší zájem dostatečně nezkoumali a nedefinovali. Podotkla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí toliko odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Žalobkyně správnímu orgánu rovněž vytkla, že nejlepší zájem dětí definoval pouze z části, zcela nekonkrétně a povrchně, což způsobuje nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný se otázkou přiměřenosti a nejlepších zájmů dítěte či dalšími odvolacími námitkami výslovně nezabýval a pouze odkazoval na odůvodnění rozhodnutí prvostupňového rozhodnutí.
7. Dle žalobkyně správní orgán prvního stupně svůj závěr o tom, že veřejný zájem i po téměř dvaceti letech od protiprávního jednání žalobkyně převažuje nad zájmy na respektování rodinného a soukromého života a nejlepších zájmů nezletilých dětí, opřel toliko o závažnost protiprávního jednání žalobkyně. Citovanou judikaturu, která se týkala závažné kriminality žalobkyně považovala za nepřiléhavou, neboť neodpovídá míře závažnosti protiprávního jednání žalobkyně, která byla oslabena plynutím času a i skutečností, že žalobkyně nebyla plnoletá a nečinila tak vědomě.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

8. Žalobkyně namítala, že v obou rozhodnutích chybí úvahy, jež by zvažovaly situaci rodiny a zejména nezletilých dětí, které by musely po neznámou dobu pobývat na území bez matky, přičemž není garantováno, že by byl žalobkyni umožněn opětovný pobyt na území České republiky. Žalobkyně se o své děti soustavně stará, má s nimi krásný vztah, děti jí potřebují, neboť otec nemůže roli matky plnohodnotně nahradit, navíc za situace, kdy je velmi pracovně vytížen. Dodala, že její děti téměř nehovoří vietnamským jazykem, v České republice chodí do školy, mají zde kamarády, navštěvují kroužky a jsou tak zcela integrovány. Rodina žalobkyně je v České republice integrována rovněž materiálně, když její zdroj příjmů pochází z podnikatelské činnosti manžela žalobkyně, mají zde vlastní nemovitost a finanční závazky (hypotéku). Dále popřela, že by neuměla hovořit českým jazykem, což žalovaný dovodil ze skutečnosti, že k řízení potřebovala tlumočníka. Žalobkyně českým jazykem hovoří, ale ne tak dostatečně, aby se v rámci svého výsledku cítila konformně.
9. Namítala, že žalovaný nedostatečně posoudil přiměřenost vazeb žalobkyně na území vůči skutečností svědčícím zájmu společnosti na zrušení jejího pobytového oprávnění. Napadené rozhodnutí považovala za nepřezkoumatelné ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46. Doplnila, že žalovanému se v napadeném rozhodnutí nepodařilo řádně vypořádat s její odvolací námitkou, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v rozporu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, rovněž se žalovaný nijak nezabýval námitkou, že rozhodnutí je přepjatě formalistické a v rozporu s principem hospodárnosti. Dle žalobkyně musí žalovaný své závěry o neporušení mezinárodních závazků České republiky, tedy i to že veřejný zájem na zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu převažuje nad ochranou rodinného a soukromého života žalobkyně i nad nejlepšími zájmy nezletilých dětí, činit také s ohledem na aktuálnost veřejného zájmu, který se nepochybně časem oslabil, na rozdíl od rodinného života žalobkyně.
10. K tvrzené závažnosti jednání žalobkyně zdůraznila, že k jednání došlo již před téměř dvaceti lety, tudíž nejde o jednání aktuální, avšak zrušením pobytu zjevně dojde k velmi vážnému zásahu do již vzniklých právních vztahů žalobkyně. Podle žalobkyně ani nejde o mimořádně závažné jednání, když se nedopustila trestného činu, neboť v jejím jednání nelze shledat úmysl. Vzhledem k době, kdy k jednání došlo, a ke stupni své integrace na území, resp. intenzitě svých rodinných vazeb v České republice, považovala žalobkyně za nutné upřednostnit princip právní jistoty nad veřejným zájmem, který je rozhodnutím žalovaného sledován. Podotkla, že námitku týkající se rozporu rozhodnutí s principem právní jistoty žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela odbyl, když pouze povrchně konstatoval, že zrušení platnosti povolení žalobkyně k trvalému pobytu je plně v souladu s principem právní jistoty, neboť tento postup ukládá zákon.
11. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že při aplikaci § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se správní orgány nemusí vůbec zabývat přiměřeností. Připomněla, že povinnost správních orgánů dbát přiměřenosti svých rozhodnutí vyplývá jednak ze zásady přiměřenosti upravené v § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a jednak z ústavně zakotvené povinnosti dbát ochrany základních práv a svobod garantovaných právními předpisy České republiky i mezinárodními dokumenty. Podle žalobkyně nelze automaticky konstatovat, že zákonodárce nepožaduje v daném případě po správním orgánu posuzovat otázku přiměřenosti, neboť takovým postupem není zajištěno naplnění principů správního řízení. Jestliže správní orgány v situaci, kdy jde o cizínku zjevně velmi hluboce integrovanou na území, vůbec otázku přiměřenosti neřešily, jde podle

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

žalobkyně o zjevnou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jakož i jeho nezákonnost.

12. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že předmětné správní řízení trvá již od roku 2015, v dané věci podala již tři správní žaloby, kterým bylo vždy vyhověno. Přesto správní orgán nadále trvá na zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyně, ačkoli závažnost protiprávního jednání žalobkyně, kterého se dopustila neúmyslně v roce 2005, jistě nemůže převážit nad ochranou jejího rodinného a soukromého života garantovanou čl. 8 Evropské úmluvy a dále nad nejlepším zájmem jejich nezletilých dětí garantované čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Za podstatnou označila skutečnost, že v daném případě se rozhodnutí dotýká hned tří nezletilých dětí. Shrnula, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 2, § 3, § 4, § 6, § 36 odst. 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, jakož i v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a v rozporu s Úmluvou o právech dítěte.

Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný ve svém vyjádření popsal průběh správního řízení a odkázal na napadené rozhodnutí a spisový materiál. Trval na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a podotkl, že žalobkyně v žalobě uplatnila obdobné námitky jako v odvolání. Uvedl, že v napadeném rozhodnutí se k odvolacím námitkám dostatečně podrobně vyjádřil. Podle žalovaného se správní orgán prvního stupně dostatečně vypořádal se zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně a žalovaný se s těmito závěry v napadeném rozhodnutí ztotožnil. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

14. Osoby zúčastněné na řízení společně uvedly, že se ztotožnily s podanou žalobou, neboť napadené rozhodnutí považovaly za nezákonné, nepřiměřené, nepřezkoumatelné a rovněž neúčelně formalistické. Současně měly za to, že obě správní rozhodnutí byla vydána v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, zejména pak v rozporu se zásadou legitimního očekávání zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu a taktéž v rozporu se současnou soudní judikaturou. Judikaturu citovanou správními orgány osoby zúčastněné na řízení označily za nepřiléhavou, neboť se týká rušení pobytů cizinců, kteří spáchali závažnou trestnou činnost. Za přílehlavý naopak označily rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 4. 2021, č. j. 54 A 62/2019-64, a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 2. 2020, č. j. 30 A 154/2018-60.
15. Vyjádřily přesvědčení, že byly zkráceny na svých právech, neboť měly být účastníky správního řízení dle 27 odst. 2 správního řádu a manžel žalobkyně měl být vyslechnut za účelem posouzení míry zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, ale i do práv jejích dětí ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Pohovor provedený se žalobkyní pak označily jako nedostatečný. Dále uvedly, že žalovaný ani správní orgán prvního stupně řádně neposoudili kritéria stanovená judikaturou správních soudů i Evropského soudu pro lidská práva a rovněž zcela řádně nezjistili skutkový stav. Podotkly, že správní orgán prvního stupně se zcela nevypořádal se skutečnostmi zjištěnými při pohovoru se žalobkyní ani s dalšími listinami a vyjádřeními žalobkyně.
16. Osoby zúčastněné na řízení zdůraznily, že rodina žalobkyně je zcela etablovaná v České republice a popsaly svůj rodinný život. Manžel žalobkyně dále podotkl, že paní na hlídání pomáhá s péčí o děti pouze občas a je tak zcela vyloučeno, že by mohla nahradit roli matky v případě nutného vycestování žalobkyně. Taktéž si nedovede představit, jak by měl v Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

případě nutného odjezdu žalobkyně do země původu vedle opatrování obživy pro rodinu zajišťovat sám i péči o tři nezletilé děti. Dle osob zúčastněných na řízení si nelze představit větší zásah do zájmu nezletilých dětí, než je jejich oddělení od matky. Vyjádřily názor, že napadené rozhodnutí bylo vydáno zcela v rozporu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a taktéž v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech.

17. Podotkly, že z okolností daného případu, zejména s ohledem na věk žalobkyně v dané době a její jazykovou vybavenost je zcela zjevné, že si pobytovou žádost nemohla zpracovat a podat sama, zvláště když v dané době neovládala český jazyk. Osoby zúčastněné na řízení měly za to, že žalovaný vůbec nezohlednil věk žalobkyně při podání žádosti o povolení k trvalému pobytu (16 let) ani dobu, která od podání této žádosti uplynula, což je nutno považovat za polehčující okolnost snižující závažnost jejího jednání, pakliže o předložení padělaného rodného listu vůbec věděla. Dodaly, že promlčecí doba u trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“) činí pět let. Žalobkyně na území České republiky žije bezmála 20 let, po celou dobu svého pobytu vede řádný život a nikdy nebyla odsouzena pro žádný trestný čin. Pokud žalovaný neuvěřil tvrzení žalobkyně, že o podání padělaného rodného listu nevěděla, tak měl zohlednit, zda takovéto jednání žalobkyně bylo spíše excesem z jinak řádně vedeného života, či projevem obecnějších tendencí žalobkyně ke kriminálnímu či jinak protispolečenskému jednání. Správní orgány tedy dostatečně nezohlednily veškeré důsledky zrušení pobytového oprávnění a s ním spojené nutnosti vycestování žalobkyně z území České republiky, přičemž individuální situaci žalobkyně se zabývaly pouze okrajově. Osoby zúčastněné na řízení namítly, že správní orgány nezohlednily, že možnost vycestování celé rodiny do Vietnamu, s ohledem na navázanost rodiny na Českou republiku je zcela nereálná a znamenala by kompletní destrukci soukromého a rodinného života rodiny žalobkyně.
18. Dále uvedly, že se správní orgány nezabývaly délkou případného odloučení žalobkyně od rodiny a reálností jejího návratu. Zdůraznily, že samotné podání žádosti je ve Vietnamu velmi problematické, současně lhůta pro vyřízení žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny činí 270 dní a s ohledem na důvod zrušení stávajícího pobytu nelze očekávat, že by o nové žádosti bylo kladně rozhodnuto.
19. Závěrem osoby zúčastněné na řízení uvedly, že napadené rozhodnutí považují za nesprávné, ztotožňují se s podanou žalobou a navrhnou, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu právního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání.

Posouzení věci soudem

20. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení příslušné výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
21. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
22. Soud připomíná, že ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně rozhoduje již po čtvrté, když předchozími rozsudky ze dne 12. 3. 2018, č. j. 15 A 7/2016-49, ze dne 20. 7. 2020, č. j. 15 A 178/2018-51 a ze dne 27. 4. 2022, č. j. 16 A 119/2020-50 byla rozhodnutí žalovaného vždy zrušena a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
23. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
24. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami rozporu napadeného rozhodnutí s principem hospodárnosti a přepjatého formalismu, nedostatečně se zabýval její odvolací námitkou směřující k otázce rozporu napadeného rozhodnutí s principem právní jistoty a že se řádně nezabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života a v souvislosti s tím nekonkrétně a povrchně vypořádal námitku týkající se nejlepšího zájmu dítěte.
25. Soud nejprve připomíná, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109).
26. Soud prostudoval napadené rozhodnutí a shledal, že k námitce přepjatého formalismu se žalovaný vyjádřil na str. 8 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že není přepjatým formalismem, když správní orgán postupuje v souladu se zákonem. Jakkoli by si soud dokázal představit podrobnější odůvodnění této odvolací námitky, je zřejmé, že se jí žalovaný zabýval. Směrem k nevypořádání námitky porušení hospodárnosti soud uvádí, že žalobkyně tuto námitku uplatnila v souvislosti s námitkou, dle níž by zrušení pobytu bylo nepřiměřené ve vztahu k době, kterou strávila na území. Je pravdou, že žalovaný se k námitce hospodárnosti výslovně nevyjádřil, ale je zřejmé, že se jí zabýval, když s odkazem na předchozí rozsudek zdejšího soudu uvedl, že v daném případě by nemělo dojít k Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

upozadění veřejného zájmu společnosti na tom, aby na území pobýval cizinec, který získal pobytové oprávnění na základě předložených padělaných dokladů, přičemž na tom nic nemůže změnit ani doba po kterou odvolatelka na území pobývá.

27. Dále se soud zabýval nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, pokud jde o vypořádání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a její rodiny a též nedostatečným posouzením nejlepšího zájmu dítěte. Žalobkyně konkrétně namítala, že v rámci vypořádání těchto námitek žalovaný pouze odkázal na prvostupňové rozhodnutí.
28. V této souvislosti soud podotýká, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek. Úkolem odvolacího orgánu je totiž zejména reagovat na odvolání, přičemž není vyloučeno, aby argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Ve své judikatuře se tímto se zabýval i Nejvyšší správní soud, který například v rozsudku ze dne 2. 12. 2015, č. j. 6 As 186/2015-31, uvedl: *„Nejvyšší správní soud již ve své dřívější judikatuře připustil, že odvolací orgán není povinen vyčerpávajícím způsobem reagovat na námitku, s níž se již dříve vyrovnal prvostupňový správní orgán. Může na argumentaci obsaženou v prvostupňovém rozhodnutí pouze odkázat, popř. ji rozvinout a doplnit o chybějící argumenty. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je pak třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. října 2014 č. j. 6 As 161/2013-25).“* S tímto právním názorem se zdejší soud zcela ztotožňuje a dodává, že viděno touto optikou je napadené rozhodnutí přezkoumatelné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k těmto námitkám konkrétně uvedl, že dle jeho názoru se správní orgán prvního stupně vypořádal s posouzením přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně zcela v intencích rozsudku soudu a s jeho závěry souhlasí a plně odkazuje na prvostupňové rozhodnutí. Dále uvedl, že správní orgán prvního stupně rovněž obsáhle posoudil nejlepší zájem dítěte. Z uvedeného je zřejmé, že se žalovaný ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně, na které odkázal. Soud poznamenává, že přiměřeností dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně, a i nejlepším zájmem nezletilých dětí žalobkyně se správní orgán prvního stupně podrobně zabýval na str. 5-8 prvostupňového rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu zajisté dojde k zásahu do rodinného života žalobkyně, nicméně s ohledem na důvod, pro který byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu se jedná o zásah přiměřený. Dále uvedl, že všechny zúčastněné osoby jsou vietnamské národnosti, a proto jim nic nebrání pokračovat v soužití v domovském státě, pokud by se tak rozhodly. Konstatoval, že v případě žalobkyně zrušení trvalého pobytu nelze považovat za nepřiměřené, respektive nepřiměřeně zasahující do nejlepšího zájmu dítěte.
29. Pokud jde o vypořádání námítky rozporu napadeného rozhodnutí s principem právní jistoty tak touto námitkou se žalovaný zabýval na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde uvedl: *„Jestli správní orgány odvolatelce platnost povolení k trvalému pobytu zrušily proto, že předložené podklady k vydání rozhodnutí byly nesprávné a jednání odvolatelky protizákonné, nemohl být tímto aktem narušen princip důvěry jednotlivce v rozhodovací činnost. Správní orgány v projednávané věci postupovaly v souladu s principem právní jistoty.“* Žalobkyní namítaným rozporem rozhodnutí s principem právní jistoty se zabýval i prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí, ve kterém k tomuto uvedl, že správní orgán postupuje v souladu se zákonem o pobytu cizinců, když ruší povolení k trvalému pobytu žalobkyně poté, co bylo zjištěno, že povolení k trvalému pobytu získala na základě padělaného rodného listu, neboť v takovém

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

případě zákon o pobytu cizinců neumožňuje správnímu orgánu postupovat jinak než povolení zrušit.

30. Na základě shora uvedeného má soud za to, že žalovaný se výše uvedenými námitkami dostatečně zabýval. Soud proto dospěl k závěru, že námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí není důvodná, neboť žalovaný se konkrétní situací žalobkyně zabýval a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné.
31. K namítanému porušení § 36 odst. 3 správního řádu soud podotýká, že po zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 4. 2022, č. j. 16 A 119/2020-50, zrušil žalovaný i prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně. Ten provedl výslech žalobkyně a následně jí vyrozuměl o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. S podklady rozhodnutí se seznámil zástupce žalobkyně dne 14. 2. 2023. Tato námitka tedy není důvodná. Soud rovněž neshledal žalobkyni namítaný rozpor s § 2, § 3, § 4 a § 50 odst. 3 správního řádu.
32. K námitkám žalobkyně týkajícím se otázek její odpovědnosti za předložený padělek rodného listu a principu právní jistoty soud připomíná, že se s danými otázkami vypořádal již ve svých předchozích rozsudcích ze dne 12. 3. 2018, č. j. 15 A 7/2016-49, ze dne 20. 7. 2020, č. j. 15 A 178/2018-51, a ze dne 27. 4. 2022, č. j. 16 A 119/2020-50, a na svých závěrech stále trvá.
33. Správní orgány podle názoru soudu postupovaly v dané věci zcela v souladu s § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které stanoví, že „*Ministerstvo [vnitřně] zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatně pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.*“ Podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení totiž byly v projednávané věci splněny. Soud zdůrazňuje, že z hlediska dikce citovaného ustanovení není podstatné, kdo padělaný rodný list žalobkyně předložil, nýbrž výhradně to, že žalobkyni byl trvalý pobyt povolen právě na základě padělaného rodného listu, což ostatně žalobkyně ani v průběhu správního řízení, ani v žalobě nezpochybňovala.
34. Žalobkyně si musí uvědomit, že povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny jí bylo vydáno jen proto, že k žádosti byl přiložen padělaný rodný list, neboť jinak by podmínky pro získání tohoto pobytového statutu nesplnila. Ani tvrzení žalobkyně, že v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu byla nezletilá a jednal za ni zástupce, nemůže na shora uvedeném závěru nic změnit. Žalobkyně byla v době podání žádosti (dne 9. 2. 2005) starší patnácti let, což znamená, že podle § 178 zákona o pobytu cizinců byla procesně způsobilá a při podání žádosti ani v řízení o ní nemusela být zastoupena zákonným zástupcem. Tuto námitku proto soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
35. S argumentací žalobkyně týkající se upřednostnění principu právní jistoty před veřejným zájmem se soud neztotožnil. Princip právní jistoty náleží ke znakům právního státu a mezi jeho základní zásady, přičemž jeho nedílnou součástí je jak předvídatelnost práva, tak i legitimní předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci v souladu s právem a zákonem stanovenými požadavky. K principu právní jistoty se opakovaně vyjadřoval Ústavní soud, který např. ve svém nálezu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14, publ. pod č. 177/2015 Sb., uvedl, že „*[p]ro demokratický právní stát je charakteristický princip právní jistoty, spočívající mimo jiné v tom, že právní pravidla budou jasná a přesná a budou zajišťovat, že právní vztahy a jejich důsledky zůstanou pro adresáty pravidel předvídatelné. Závazky a sliby, které na sebe stát vezme vůči jednotlivcům, by měly být dodržovány (princip legitimního očekávání). Princip* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

právní jistoty pak je třeba spojit se zákazem arbitrárnosti, aby možnost uvážení státních orgánů byla omezena procedurami, které zabrání zneužití tohoto volného uvážení, přičemž tou nejlepší prevencí i následnou ochranou proti arbitrárnosti je přístup ke spravedlnosti, tedy k soudu, který správní uvážení podrobí soudní kontrole ...“

36. Zdejší soud má v nyní projednávané věci za to, že správní orgány postupovaly v souladu s principem právní jistoty, neboť při posuzování podmínek pro postup podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců interpretovaly a aplikovaly příslušné právní předpisy podle ustálené judikatury a v souladu se zavedenou správní praxí. Soud má za to, že nemohla být narušena právní jistota žalobkyně, jelikož povolení k trvalému pobytu získala podvodným jednáním a nemohla tedy očekávat, že by mělo v daném případě dojít k upozadění veřejného zájmu společnosti na tom, aby na území České republiky nepobýval cizinec, který získal pobytové oprávnění na základě předložených padělaných dokladů. Na uvedeném nemůže nic změnit ani doba, po kterou žalobkyně na území České republiky pobývá, ani fakt, že si zde založila rodinu. Tyto skutečnosti jsou až předmětem posuzování přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Shora uvedenou žalobní námitku tak soud neshledal důvodnou.
37. Následně se soud věcně zabýval námitkami přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a nejlepším zájmem jejích nezletilých dětí.
38. V souvislosti s otázkou posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života žalobkyně a rozporu napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky České republiky soud nejprve poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „skutečnost, že zákonodárce do zákona výslovně nezakotvil nutnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nepovažuje Nejvyšší správní soud za náhodnou. Nastavení podmínek pro zrušení trvalého pobytu dle daného ustanovení je totiž takové povahy, že nutně nevyžaduje korektiv v podobě zkoumání přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. [...] Zákonodárce prostřednictvím § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nastavil podmínky pro povolení k trvalému pobytu tak, že k zachování platnosti daného povolení je nutno jej ve stanoveném rozsahu využívat. Jde o legitimní požadavek, k němuž mohl zákonodárce sáhnout. S ohledem na délku 12 měsíců nepřetržité nepřítomnosti, značně široké území v podobě území členských států Evropské unie, vůči němuž je nepřítomnost posuzována, a korektivu v podobě závažných důvodů pro nepřítomnost na tomto území lze konstatovat, že podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nejsou pojaty natolik přísně, aby bylo nutné je doplňovat o zkoumání přiměřenosti dle § 174a daného zákona. [...] Zcela jistě se mohl zákonodárce rozhodnout do zákona vložit požadavek na zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců do soukromého a rodinného života. K tomuto kroku však u daného ustanovení nepřistoupil. Zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle zmíněného ustanovení do soukromého a rodinného není nezbytné ani z hlediska čl. 8 odst. 1 Úmluvy“.
39. V rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, Nejvyšší správní soud výše uvedené závěry doplnil, když konstatoval, že „skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy“.

40. Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[p]ři rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona ... o pobytu cizinců ... je ve výjimečných případech třeba čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) aplikovat přímo. Za výjimečný lze považovat případ, v němž cizinec jednak vznese konkrétní námitku nepřiměřenosti rozhodnutí, jednak jím tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života není již na první pohled nemyslitelná či jen zdánlivá“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, publ. pod č. 3990/2020 Sb. NSS). Citovaná judikatura se sice vztahuje k jinému důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu cizince než v nyní projednávané věci, nicméně vždy jde o důvod spadající pod režim § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a proto je třeba tuto judikaturu zohlednit i v projednávané věci.
41. Ačkoli tedy řízení vycházející z naplnění skutkových podstat vyjmenovaných v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákonodárce pojal tak, aby Ministerstvo vnitra nemuselo v každém jednotlivém případě zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince podle § 174a zákona o pobytu cizinců, mohou existovat případy, v nichž vyvstane potřeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí plynoucí přímo z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. S ohledem na shora uvedené závěry Nejvyššího správního soudu lze konstatovat, že v situaci, kdy cizinec v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu sám nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dostatečně konkrétně namítne, správní orgány jsou povinny se s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019-30, ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, nebo ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, publ. pod č. 3990/2020 Sb. NSS).
42. K tomu soud dodává, že ani skutečnost, že žalobkyně získala pobytové oprávnění v České republice na základě padělaného rodného listu, tedy podvodem, nemění nic na povinnosti státu posoudit přiměřenost zrušení takového pobytu s ohledem na soukromý a rodinný život žalobkyně a jejích rodinných příslušníků. Tento závěr vyplývá z rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 14. března 2019, C-557/17, Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie v. Y. Z. a další. Soud se v tomto rozsudku sice zabýval situací cizince, který o tom, že pobytové oprávnění získal na základě podvodu, nevěděl, nicméně závěry o nutnosti individuálního posouzení mají širší dopad, neboť jak uvedl soudní dvůr, příslušné ustanovení směrnice umožňující odejmout pobytové oprávnění získané podvodem, nerozlišuje mezi situacemi, kdy se sám cizinec podvodného jednání dopustil (či o něm alespoň věděl) a situacemi, kdy byl zcela v dobré víře. Navíc čl. 17 směrnice č. 2003/86/ES, stejně jako čl. 7 Listiny základních práv EU, ukládá správním orgánům povinnost zohledňovat při odnětí povolení k pobytu povahu a pevnost rodinných i dalších vazeb cizince. Tyto okolnosti jsou nepochybně relevantní pro posuzování přiměřenosti, kde mají být vzaty v úvahu, ať již jako přitěžující či polehčující, na samotné nutnosti posoudit přiměřenost zrušení pobytového oprávnění však nemají vliv. To platí tím spíše v případech, kdy má takové rozhodnutí zásadní dopad do života nezletilých dětí, jelikož podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte by primárním hlediskem při jakékoli činnosti orgánů veřejné moci týkající se dětí měl být

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

nejlepší zájem dítěte, a to i v případech, kdy takové rozhodnutí není adresováno přímo dítěti (srov. např. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 11. 3. 2021 ve věci C-112/20, M. A. proti État belge).

43. Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 15. 3. 2021, č. j. 3 Azs 5/2020-77, konstatoval, že „[p]ři posuzování přiměřenosti zásahu, spočívajícího v odnětí pobytového oprávnění do soukromého a rodinného života cizince (§ 77 odst. 2 in fine zákona o pobytu cizinců), musejí správní orgány poměřovat kritéria stanovená v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to s přihlédnutím ke kritériím vyplývajícím z judikatury ESLP [Evropský soud pro lidská práva], vztahující se k čl. 8 Úmluvy [o ochraně lidských práv a základních svobod]. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, například nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) ‚imigrační historii‘ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, Ünner proti Nizozemsku, body 57-58, rozsudek ESLP ze dne 31. 1. 2006, stížnost č. 50435/99, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, bod 39, rozsudek ESLP ze dne 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09, Nunez proti Norsku, bod 70).“ Uvedenými kritérii je tedy třeba poměřovat i přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně v nyní posuzované věci.
44. Soud rovněž upozorňuje, že podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Toto hledisko nejlepšího zájmu dítěte přenáší Evropský soud pro lidská práva také do oblasti posuzování zásahu smluvních stran Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 této úmluvy, jež se dotýkají především nezletilých dětí (jako jsou děti žalobkyně), a přisuzuje mu v recentní judikatuře zásadní význam. Je pravdou, že tato okolnost neznamená, že by nejlepší zájem dítěte musel vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem. Jde především o to, zda příslušné správní orgány skutečně věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte (který jsou také povinny v konkrétní věci definovat) a případným konkurujícím veřejným zájmem a zda tuto úvahu ve vydaných rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2021, č. j. 3 Azs 5/2020-77, platí, že „[p]ři poměřování dopadů správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince (§ 174a zákona o pobytu cizinců) je třeba v případě, že se toto rozhodnutí dotýká nezletilých dětí, v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k výkladu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zohledňovat nejlepší zájem dítěte, a tedy se pečlivě zabývat situací těchto nezletilých dětí, brát v úvahu jejich věk, konkrétní okolnosti jejich pobytu v České republice i v zemi původu, jakož i míru závislosti na péči daného cizince. Nejlepší zájem dítěte neznamená, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se v České republice žilo lépe, nicméně je třeba jej považovat za středobod úvah a přiznat tomuto zájmu rozhodující význam“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, a v něm odkazovaná judikatura ESLP ...).“
45. S těmito závěry se zdejší soud zcela ztotožňuje a konstatuje, že součástí práva na respektování soukromého a rodinného života, garantovaného v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je podle konstantní judikatury Evropského soudu pro lidská práva také nejlepší zájem dítěte.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

46. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně v průběhu správního řízení vznesla zcela konkrétní námitky týkající se nepřiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života jakož i do života její rodiny. Soud předně poznamenává, že z tvrzení žalobkyně jakož i z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně na území České republiky pobývá již od svých čtrnácti let, tedy cca 20 let, z nichž 18 let byla držitelkou povolení k trvalému pobytu. Za dobu svého pobytu na území České republiky nebyla nikdy odsouzena pro žádný trestný čin. Žalobkyně zde žije se svojí rodinou, konkrétně s manželem a třemi nezletilými dětmi ve věku 12 let, 10 let a 4 roky, kterým bylo uděleno povolení k trvalému pobytu. Starší děti chodí do školy (syn chodí na gymnázium, starší dcera do 4. třídy) a nejmladší dcera do školky, přičemž děti žalobkyně mluví pouze česky nikoli vietnamsky. Pravidelně dochází do kroužků a mají zde kamarády. Nejmladší dcera je na žalobkyni odkázaná a musela by vycestovat společně s žalobkyní, čímž by došlo k narušení jejího vztahu s otcem. Manžel žalobkyně podniká, a pokud by žalobkyně odjela, nebyl by schopen se sám o děti postarat. Žalobkyně společně s manželem na území České republiky vlastní rodinný dům a její manžel pak dům, ve kterém se nachází jeho obchod. Obě tyto nemovitosti si manželé pořídili na hypoteční úvěr, tedy na území České republiky mají i finanční závazky.
47. Soud souhlasí s žalovaným v tom, že předložení padělaného rodného listu při žádosti o povolení k trvalému pobytu je jednáním nepochybně závažným, tím spíše, že bez tohoto nelegálního jednání by pobyt na území České republiky žalobkyně nezískala. Z podkladů ve správním spise je zřejmé, že padělek rodného listu zařizoval N. V. T., který byl uveden jako otec v padělaném rodném listu. Z výpovědi žalobkyně před správním orgánem prvního stupně dne 2. 12. 2022 plyne, že žalobkyně byla přítomna u správního orgánu při podání žádosti o povolení k trvalému pobytu, avšak jednání se přímo neúčastnila, vyřizovala to za ni blíže neurčená zprostředkovatelská služba. Byť si je soud vědom toho, že žalobkyně byla v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu plně procesně způsobilá, považuje za polehčující okolnost nízký věk žalobkyně (15 let) a skutečnost, že padělek rodného listu nazařizovala žalobkyně a ani ho sama nepředkládala správnímu orgánu, přičemž nebylo ve správním řízení prokázáno, že by žalobkyně v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu věděla o tom, že je předkládán padělaný rodný list, ve kterém má uvedené jiné rodiče než ty skutečné. Uvedené skutečnosti představují polehčující okolnosti ve prospěch žalobkyně mající vliv na přiměřenost rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně. Stejně tak je pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí významné, že se daného jednání žalobkyně dopustila před bezmála osmnácti lety (pro srovnání soud uvádí, že promlčecí doba u trestného činu padělaní a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 trestního zákoníku činí pět let). S ohledem na délku pobytu žalobkyně na území České republiky a skutečnost, že žalobkyně na území České republiky nebyla odsouzena pro žádný trestný čin lze navíc konstatovat, že předložení padělaného rodného listu v řízení o povolení k trvalému pobytu bylo spíše excesem z jinak řádného života žalobkyně. Je přitom nepochybné, že délka, která od podvodného jednání žalobkyně uplynula, má vliv na posouzení závažnosti jejího jednání, neboť v případě žalobkyně je právě mimořádně dlouhý časový odstup od závažného jednání nepochybně velmi významným faktorem.
48. K argumentaci žalovaného, že žalobkyně poté co zjistila, že získala povolení k trvalému pobytu na základě padělaného rodného listu, se mohla snažit získat pobyt korektním způsobem na základě uvedení pravdivých skutečností a dokladů, soud uvádí, že je věcí žalobkyně, jakou obrannou strategii zvolila. V projednávané věci bylo napadené rozhodnutí žalovaného vícekrát soudem zrušeno, a to naposledy z důvodu nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a její rodiny. Nelze vytýkat žalobkyni, že svou obranu založila právě na nepřiměřenosti Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

napadeného rozhodnutí, aniž by zároveň „pro jistotu“ žádala o udělení jiného pobytového oprávnění, kdy navíc je zcela nejisté, zda by žalobkyně jiný pobytový titul získala s ohledem na stávající zrušení trvalého pobytu kvůli padělání veřejné listiny.

49. Za nepřesvědčivou pak považuje soud argumentaci žalovaného, resp. správního orgánu prvního stupně, dle které může rodina žalobkyně společně odcestovat do Vietnamu. Soud konstatuje, že ve správním řízení bylo prokázáno, že děti žalobkyně celý svůj život prožily v České republice, chodí zde do školy, resp. do školky, mají zde kamarády a hovoří pouze česky. Za podstatnou rovněž považuje soud skutečnost, že nejmladší dcera žalobkyně, které jsou 4 roky je na žalobkyni odkázána a musela by s ní odcestovat do Vietnamu, což by pro ni znamenalo odloučení od otce a jejích starších sourozenců. Napadené rozhodnutí proto soud v tomto ohledu hodnotí jako nezákonné právě pro nesprávnost posouzení otázky přiměřenosti vydaného rozhodnutí a jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně a její rodiny. Dle názoru soudu s ohledem na výše popsané okolnosti představuje rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobkyně nepřiměřený zásah zejména do práv nezletilých dětí žalobkyně na soukromý a rodinný život. Byť byly splněny formální podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyně, jak bylo soudem vysvětleno výše, neměly správní orgány ke zrušení platnosti jejího povolení k trvalému pobytu přistoupit, jelikož takové rozhodnutí nerespektuje nejlepší zájem nezletilých dětí žalobkyně a je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně a její rodiny.
50. Soud tak vzhledem k veškerým shora konstatovaným skutečnostem napadené rozhodnutí výrokem I. rozsudku zrušil, a to pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s., neboť se žalovaný nesprávně vypořádal s posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů v dané věci do soukromých a rodinných poměrů žalobkyně, resp. z hlediska nejlepšího zájmu nezletilých dětí žalobkyně. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud zároveň rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V něm pak bude žalovaný (příp. i správní orgán I. stupně) podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku, tedy názorem, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně je nepřiměřené. Soud nepovažoval za potřebné zároveň rušit i prvostupňové rozhodnutí, neboť nápravu může zjednat sám žalovaný.
51. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 10 800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a za úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT] a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT]. Vzhledem k tomu, že právní zástupce žalobkyně výši požadovaných nákladů řízení nevyčíslil a nedoložil, rozhodl soud o nákladech řízení toliko na základě skutečností zřejmých ze soudního spisu.
52. Soud dále rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení soud osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. dubna 2024

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..